

Հովհաննես Թումանյան

Իսրայել

Պանդուխտ, հալածված, հոգնած, վշտաբեկ,
Եվ ոչ մի երկրում հանգիստ չըգտա.
Դարձյալ դեպի քեզ, հայրենիք իմ հեզ,
Հարագատ որդիդ թոշում եմ ահա:

Բայց և քո գրկում, ավա՛ղ, կորած է
Տենչալի կյանքի հույսը հավիտյան,
Քո գրկում նաև ինձ սպասում են
Ստորկի վիճակ, օրեր հեծության:

Քո իրավունքից գրկված Սիոնի

Սրբազան գավթում լումա են փոխում,
Կորած է փառքը Երուսաղեմի,
Եվ լիրբ ոսոխի սիրտը չէ դողում:

Եվ գերի որդիդ, ո՛վ գերված աշխարհի,
Ազատ քայլերով, և ո՛չ մի անգամ,

Այն սուրբ վայրերում, ուր որ մեծացա,
Եվ այսուիետև չպիտի ման գամ:

Անիրավ տիրող թշնամու ձեռքը
Ինձ կրհալածի քո երկնքի տակ,
Եվ թաքուն կերգեմ ես իմ ողբերգը՝

Քո սար ու ձորում հեծելով մենակ...

Ա՛խ, մենք պատրաստ չենք միասին կովի,
Եվ մեզ թշնամին խեղդում է ջոկ-ջոկ,
Մենք հալածված ենք առանց մեղքերի
Եվ չի պաշտպանում մեր դատը ոչ ոք:

1890